

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația :
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil :
Protolereu DUMITRU ANTAL

Importanța numelui nounăscutului din peștera păstorilor.

Trecut-au 8 zile dela nașterea Mântuitorului. Opt zile în cea mai neagră mizerie. Sosit-a timpul când conform prescriptelor legii mozaice trebuia să fie tăiat împrejur în cadrele unei ceremonii familiare și să i se dea numele. Departe de sălașul hărăzit de D-zeu, străină între streini, familia lipsită de strictul necesar unei astfel de ceremonii, a trebuit să reducă acest moment, de mare importanță în orice căsnicie, la un simplu act de satisfacere a legii nouă. Numele dat Lui, trăise nouă luni de zile ascuns și neștiut de nimeni în sufletul fecioarei Maria, iar când pentru prima dată ieși de pe buzele mamei fericite, nimeni n-a tresărit. Muți au rămas pereții de stâncă ai staulului, mută a rămas lumea dobitoacelor adăpostită alături de ieslea pruncului. Două suflete apropiate prin providența divină doar au tresărit. Ele purtau misterul acestui nume, care în scurtă vreme avea să revoluționeze întreaga lume. Conținutul lui umple cele mai frumoase și cele mai triste pagini din istoria neamului omenesc. Ne este și nouă lăsat ca o sfântă moștenire, asupra căreia trebuie să medităm cât mai des, în ep. către Filippeni cap. II. v. 7—11.

În aceste câteva citate apostolul Pavel ne vorbește despre originea, motivul pentru care a fost dat și mărimea numelui „Iisus“.

A fost conceput în ceriuri, Îngerii l-au adus pe pământ. Este numele dat de însuși D-zeu Fiului său.

Numai tatăl cunoaște pe fiul (Mat. XI. 27) astfel că numai El putea da un nume corăspunzător ființei fiului său.

Și pentru ce D-zeu a găsit de potrivit acest nume, ne-o spune ap. Pavel: fiindcă

voia să-l înalțe în aceeaș măsură, în care s'a înjosit prin luarea trupului omenesc și prin moartea pe cruce,

Mântuitorul prin adâncă Lui smerenie a preamărit pe D-zeu în cea mai desăvârșită formă, iar D-zeu prin numele dat Lui răsplătește jertfa adusă.

Din această împrejurare foarte lesne se pot trage concluzii asupra mărimei acestui nume.

Se suprapune tuturor numelor prin minunatele perfecțiuni pe cari le reprezintă și anume: 1. Absoluta înțelepciune și sfințenie, bunătate și putere, îndurare și iubire divină, cu un cuvânt toate puterile cari conlucră la mântuirea noastră: 2. Toate virtuțile și darurile duhului sfânt, cari servesc la sfințirea sufletelor, fiindcă pe toate numai din izvorul nesecat pe care-l prezintă Iisus Hristos le putem primi: 3. În fine toate oficiile pe cari fiul lui D-zeu le-a putut exersa ca Mântuitor (învățător, medic al sufletelor, părinte, păstor și arhieru).

Numele „Iisus“ este deasupra tuturor numelor prin drepturile pe cari le împrumută. În timp ce D-zeu dădu fiului său numele „Iisus“ și-l designă de Mântuitor îi încredință menirea de a-i reface legătura cu omenirea; îl făcu domn peste oameni, a căror soartă o puse în mâinile Lui: după hotărârea Lui lor li se va închide iadul, și li se va deschide raiul. Cine rostește numele „Iisus“ acela trebuie să se gândească la un principe, căruia îi sunt supuși toți principii, la un judecător, în fața tribunalului, căruia toți oamenii vor avea să se prezinte pentru a primi coroana răsplății vieții pământești, sau pentru a auzi sentința de condamnare din gura Lui.

Iar când profetul Isaia vesti lumii că profetul, care se va naște trebuie numit de-săvârșit învățător, D-zeu puternic, părinte al viitorului, principe al păcii, accentuă prin aceste diferite nume, întreaga mărire, pe care o cuprinde numele „Iisus“. E mare ca învățător, fiindcă în activitatea sa mântuitoare face cunoscută lumii întreaga orânduire divină. Puternic, fiindcă învinge moartea, puterea iadului, rupând legăturile iadului.

Este părinte al viitorului, fiindcă prin moartea și învierea Lui se pune în fruntea celor aleși: principe al păcii, fiindcă prin sângele său împăciuește cerul cu pământul.

Toate titlurile pe cari i le dă sf. Scriptură sunt numai raze, cari înconjoară ca o aoreolă marele nume de „Iisus“.

În ce privește minunata putere de acțiune a acestui nume sf. părinți ne spun următoarele: „El este lumină, este hrană sufletească, este medicină“.

Luminează pe cel care-l rostește; hrănește și întărește pe cel flămând sufletește; este un balsam pentru cei ce suferă. Cum ar fi fost posibilă răspândirea luminei credinței pe întreg pământul, dacă numele „Iisus“ ar fi fost lipsit de putere. D-zeu s'a folosit de acest nume, ca de o față luminoasă, care să ne călăuzească din întunecul necredinței, la lumina credinței.

— El ne hrănește și întărește și în același timp ne îndrumă și pașii. Simțindu-ne slabi, chemarea numelui Lui e de ajuns pentru a ne întări. Nimic nu-i mai potrivit pentru reculegerea noastră.

„Iisus“ este miere gustoasă pentru gura noastră, melodie divină pentru ureche, un frumos palat de locuință al sufletului nostru.

— Acest sfânt nume, e cel mai excelent remediu în contra deprimărilor sufletești.

De suntem triști, e destul ca numele „Iisus“ să pătrundă la inimă, și norii cari ne învăluie ca prin farmec, vor fi alungați. Nu este ispită, nu este suferință, care să nu poată fi înlăturată prin ajutorul lui.

Căzut-a cineva într'un greu păcat, e pe cale de a se prăbuși în abis, trebuie să cheme numele lui Iisus și îndată se va trezi la viață.

Urma-vom deci îndrumările bisericii în toate clipele de grea încercare în viață,

chemând numele Mântuitorului în ajutor. Importanța dată lui de D-zeu Tatăl, de apostoli și sf. părinți, este un argument asupra valorii lui în viața fiecărui creștin.

Muntean.

Biserica și Unirea.*)

(Urmare)

de Prof. Dr. I. Vască.

Iată că patriotismul și imperialismul au fost și sunt încă în parte însușirile cele mai proeminente ale Europei moderne. Acum comparați biserica primitivă cu biserica de azi: biserica primitivă a luptat cu înverșunare și eroizm împotriva patriotismului exclusivistic al Evreilor și împotriva imperialismului roman; pe când biserica zilelor noastre sau modernă servește foarte credincios patriotismul și imperialismul modern! Aș dori să nu am dreptate, în ceea ce am afirmat acum, însă iată că faptele vorbesc mai viu, atât faptele din ultimul război, cât și faptele păcii dinainte. Și anume:

Când Austria a mobilizat împotriva Serbiei și i-a declarat război, biserica creștină din Austria n'a protestat împotriva acestui lucru; ci dimpotrivă ea a sprijinit Guvernul din Viena din toată inima și cu toate mijloacele.

Apoi e bine cunoscut cât de mult și unanim a sprijinit biserica din Germania, atât cea protestantă, cât și cea romano-catolică politica războinică a Guvernului din Berlin — politica unui imperialism orb și exclusivistic.

Guvernele din Petrograd și Londra au declarat război dușmanilor săi fără să se consulte cu bisericile lor; și iată că bisericile Rusiei și a Marii-Britanii se siliră din răspuțeri să sprijinească „cauza patriei lor“.

Bisericile din Franța, Italia, Serbia, România, Belgia și Bulgaria au fost și ele la dispoziția Guvernelor țărilor lor.

Acum dacă considerăm cărei confesiuni aparțin combatanții de pe o parte și de pe alta, vom trebui să spunem, că nu a fost un război al Protestanților împotriva Ro-

*) Conferință ținută în sala IV a Universității din Cluj, la 16 Decembrie 1928.

mano-Catolicilor, sau al Ortodoxilor împotriva Moderniștilor, sau al Episcopelianilor împotriva Presbiterianilor, sau al Creștinilor împotriva Mahomedanilor! Nu; noi nu putem spune, că acesta a fost un război al unei biserici împotriva alteia; și nici al unei confesiuni împotriva alteia. Ci, acest război a fost războiul unui *patriotism împotriva altuia; al unui imperialism împotriva altuia*. Iar bisericile au fost numai uneltele acestor două. Nici una dintre biserici nu a îndrăznit să-și statorească deosebit punctul său de vedere, deosebit de cel al respectivului său Guvern. Ci simplu, bisericile au primit de bun punctul de vedere al guvernelor lor. Ele păreau nici să nu aibă un punct de vedere propriu cu privire la acest război sângeros, ce s'a deslănțuit între neamuri. Ca și când războiul ar fi fost un eveniment cu totul nou și necunoscut din istoria omenirii!

Când Guvernul austriac a declarat război Serbiei, biserica din Austria a aprobat punctul de vedere al Guvernului austriac de cel just și potrivit. Biserica din Serbia, firește, că a aprobat pe deplin punctul de vedere al Guvernului sârb drept cel bun. Astfel, s'a întâmplat că bisericile creștine din Austria și Serbia se rugau la același Dumnezeu, una împotriva alteia.

Biserica din Germania s'a ridicat împotriva bisericii din Rusia, pentru că guvernul german s'a fost ridicat împotriva guvernului rusesc. Nici biserica din Germania n'a fost în stare să ridice oarecare protest împotriva guvernului său dornic de război, și nici biserica din Rusia n'a putut spune nimic, pentru ca guvernul ei să retragă, ceea ce pronunțase. Și astfel s'a întâmplat, că bisericile din Germania și Rusia se rugau la același Dumnezeu pentru nimicirea reciprocă.

Bisericile din Franța, Anglia, Belgia, Italia și România, recunoscătoare întocmai justificarea procedurii guvernelor lor cu privire la declararea războiului împotriva altor țări. Și astfel s'a întâmplat, că în decursul celor câțiva ani de război, cele mai contrazicătoare rugăciuni s'au trimis către Dumnezeu în cer de către cea, *una, sfântă și a toată lumea biserică pe pământ*.

Și astfel bisericile din diferitele țări au adoptat punctul de vedere al țărilor, cari

le-au stăpânit. Care este însă urmarea, dacă o biserică creștină adoptează punctul de vedere al unei stăpâniri lumene, ca pe cel adevărat? Este aceea, că respectiva biserică recunoaște în el punctul de vedere creștin.

Prin urmare, dacă politica germană a fost justificată, atunci și biserica germană rămâne în drept; iar biserica rusă se află în rătăcire, și vice-versa. Apoi, dacă patriotismul sârb, care a impus politica sârbească, este just, atunci și biserica sârbă ar trebui să fie dreaptă; și dacă imperialismul austro-german a fost corect, atunci și bisericile austro-germane ar fi fost corecte, pe când biserica din Serbia necorectă. Și același lucru se poate zice și de celelalte biserici: maghiară, franceză, italiană, română, cari au fost dependente de dreptatea sau nedreptatea guvernelor lor respective.

— Dar foarte bine au făcut, — îmi va răspunde cineva din conașionali mei. Precum fericit inspirată a fost și biserica noastră ortodoxă-națională că a ales calea cea bună, a pășit alături cu aspirațiile credincioșilor săi, s'a rugat pentru izbăvirea și triumful lor. Aceștia au biruit, neamul și-a realizat cel mai capital deziderat al său. Putem fi mândri de biserica, care i-a înțeles rostul și eforturile sale în cele mai grele clipe ale istoriei și nu i s'a opus încrucișându-i mărețele perspective de biruință și triumf. — Adevărat, așa este! Într'adevăr noi Românii am fost în deplin acord cu biserica în urmărirea cauzei noastre drepte! Rugăciunile bisericii noastre au fost ascultate, fiindcă au implorat milostivirea cerească pentru repararea unei seculare nedreptăți ce s'a făcut neamului nostru. Dar nu credeți oare că mai fericită ar fi fost soluția dată îndeplinirii, aspirațiilor noastre juste, când în același timp *Biserica creștină, întregă, unită*, cu autoritatea ei necontestată de nimeni ar fi influențat guvernele lumii creștine, să se facă dreptate, acolo unde ea este reclamată; dar fără vărsare de sânge omenesc, fără nemăsuratele jertfe în materiale și oameni? Nu credeți oare că o asemenea dispoziție luată sub auspiciile și consacrarea sublimiei autorități a bisericii universale creștine ar asigura mai tare, ar garanta mai mult stabilitatea și dănuirea

unei hotărâri luate, decât angajamentele ce te satisfac în baza unor tratate de obicei trecătoare? Oare odată cu dispariția persoanelor ce s'au angajat, nu se clatină de obicei și stabilitatea împrejurărilor ce te favorizează?! N'ar strica, cred, să reflectăm puțin mai serios asupra acestei chestiuni!

Cu un cuvânt marele fapt rămâne; nici o biserică de nicăiri nu a protestat împotriva pornirii sângerosului război, înscenat de guvernele lumene; nici o biserică nu a refuzat să sprijinească opera războiului, care i s'a pretins s'o facă, și în urmă, nici o biserică nu a opus vederile sale vederilor respectivelor guverne. Astfel că nici o biserică creștină, din câte există, nu a tăgăduit să fie sluga supusă a patriotizmului sau a imperialismului. Să sperăm, că generațiile viitoare mai adevărat creștine decum am fost noi, — ele vor rămânea uimite, când vor citi pe paginile istoriei celui mai crâncen și sângeros conflict din istoria lumii, — că *guvernele lumene*, și nu biserică creștină, au formulat adevărul; cu alte cuvinte, că politicianii și ostașii au fost formulatorii și purtătorii dreptății; iar biserică a fost numai un sprijinitor și ascultător al acelei dreptăți, care drept urmare trăgea deslănțuirea războiului după sine. Ba, urmând chiar până la extrem idealul patriotizmului și imperialismului, în unele părți biserică nu s'a dat înapoi să predice războiul! Astfel predica capelanul împăratului Wilhelm de pe amvonul catedralei din Berlin după refuzul puterilor aliate de a intra în negociațiuni de pace cu Germania: „Noi am vorbit către dușmanii noștri, (dușmanii imperialismului german) și ei n'au ascultat de cuvintele noastre; deci să pornim tunurile să li vorbească, până ce dușmanii vor fi siliți să ne asculte“.*). Acesta este glasul unei mari biserici. Și acest glas n'a rămas singuratec și neîntovărășit de glasuri similare și din partea altor biserici mari și mici din Europa creștină.

Dar acum ne vom întreba de ce oare biserică creștină, — crescătoarea Europei de atâtea veacuri — nu a ridicat protest împotriva acestui război?

Pentru că ea a fost prea slabă ori unde,

și dacă ar și fi protestat, *glasul ei nu ar fi fost ținut în samă*.

Însă de ce a fost biserică așa de slabă, pentru că să rămâie mută într'un moment atât de fatal în istoria omenirii și să aibă a auzi adevărul *din hotărârile ministerelor de externe și de război*??

Pentru că ea nu a fost o biserică unită, în adevăr universală, disprețuind asemenea unei stânci înalte și puternice, de granit, toate furtunile furiosului ocean cari s'ar fi putut lovi de dânsa. Ea a fost slabă, pentru că a fost despăcată în bucăți și a devenit asemenea unui arhipelag de insule mici în mijlocul unui ocean viforos și nebuțat.

Bisericile n'au fost pregătite să protesteze, ci ele erau pregătite numai să capituleze înaintea oricărei puteri vremelnice. De aceea, ele au capitulat toate de-arândul fără oarecare împotrivire, înaintea patriotizmului și imperialismului exagerat.

Și ce a contribuit mai ales la capitularea bisericilor? *Luptele lor interne, certele inutile întreolaltă și învinuirile de neajunsuri și scăderi reciproce*.

De pildă:

Biserică noastră a Răsăritului insista cu mândrie asupra superiorității ei peste toate celelalte biserici, pe motivul, că ea a păstrat cu credință și neschinbat cele mai vechi tradiții ale creștinismului, și pentru că ea avea un sistem episcopal descentralizator de administrație bisericească, care a fost capabil să se conformeze tuturor împrejurărilor politice și sociale. Ea a reclamat perfecțiunea numai pentru sine și critica cu energie celelalte comunități creștine. Reprezenta ce-i drept un just punct de vedere, a devenit însă astfel o insulă izolată.

Biserică romano-catolică nu voia să aibă nici o legătură cu vre-o altă biserică trăind izolată și ridicând tot mai sus zidurile, cari o despărțeau de celelalte biserici. Ea bătu recordul în activitatea-i misionară în Europa cât și în afară; dispunea de o centralizare admirabilă în administrație având un cap autocrat numit infalibil în fruntea ei; posedea un foarte întins sistem dogmatic, mai întins decât oricare altă biserică. Ea la atâtea ocazii a tot accentuat superioritatea ei față de toate celelalte comunități creștine,

*) Rev. M. Fuller, *The Church and The War*, p. 182.

și a pretins dreptul exclusiv pentru sine de a vorbi în numele lui Isus Hristos. Și astfel a devenit o insulă izolată.

Biserica anglicană a refuzat recunoașterea autorității papale. Ea a respins totodată și obiceiul bisericii răsăritene de a venera sfinții și a cinști icoanele; precum a respins pe de altă parte și protestantismul extrem în învățătură, cult și administrația bisericii. Ea crezu că în acest mod se va face organismul cel mai adevărat creștin, fără asemănare mai bun decât ori care altul de prin prejur. Și astfel biserica anglicană a devenit și ea o insulă izolată.

Protestanții din Europa, din Anglia și din Scoția, crezură că vor salva integritatea religiei creștine aducându-o înapoi la simplitatea ei primitivă. Și respingând pe papă și pe episcopi, prescurtând dogmele creștine și reducând cultul la minim, se făliu a fi restabilit adevărata biserică a lui Hristos și a Apostolilor săi pe acest pământ. Orice adăogare la cele reduse de ei era socotită drept inutilă, falsă sau chiar idololatră. Astfel bisericile presbiteriane și protestante, non conformiste au devenit și ele insule izolate.

Și cu cât fărâmițarea creștinismului continuă, cu atât mai primejdios și înfiorător devenia viforosul ocean în jurul său, astfel că arhipelagul insulelor creștine apare aproape inundat și învăluit de valurile furtunoase.

Iar Războiul mondial poate fi considerat cu drept cuvânt ca cel mai dezastruos rezultat al acestei continue destrămări suflătoare, al acestei neîncetate fărâmițări a bisericii lui Hristos în lume.

Și atunci, când pe lângă imensele pierderi în oameni și bunuri materiale, războiul din urmă a răscolit din adânc viața socială și religioasă a diferitelor națiuni, a pornit valurile nesocotite ale raționalismului și sectarismului, cari bat furioase în zidurile bisericilor creștine, cercând să le surpe în sus fundamentul, când după cum constată un istoric contemporan,* „se dă lupta decisivă între credință și necredință“, *mai putem tăgădui necesitatea unirii bisericii creștine?*

*) Funk-Bihlmeyer, Lehrbuch der K.-Geschichte, ed. 7 p. 1027.

Față de dușmanii comuni, bisericile creștine reacționând *numai în unire*, cu puteri coordonate și-ar dubla efectul și nu și l'ar zădărnici reciproc ca până acum. Nu mai vorbesc de folosul ce ar rezulta pentru opera misionară de încreștinare a atâtor popoare rămase încă păgâne. Unirea bisericii ar lua dintr'odată o armă puternică din mâna necredincioșilor, cari profită de neînțelegerile dintre diferitele confesiuni pentru a încerca discreditarea lor în special și al creștinismului în genere.

Aș crede acum că nu va fi lipsit de interes să precizăm: ce principiu enunțăm noi, *biserica ortodoxă* a Răsăritului, cum ne comportăm noi cu privire la realizarea marelui deziderat de unire a bisericii? (Va urma)

Sfințirea bisericii din Presaca-Ampoiului.

Ziua de 16 Dec. a. tr., pentru parohia *Presaca-Ampoiului*, a fost zi de mare sărbătoare. Atunci s'a săvârșit sfințirea bisericii, renovată radical în vara anului trecut. Pretutindeni sfințirile de biserici deșteaptă mare interes în mijlocul credincioșilor, tot astfel s'a putut constata deosebit interes și dragoste față de casa Domnului și la Presaca, deși această comună e contaminată de sectari-adventiști. Cu această ocazie presecanii au făcut să se spulbere vestea ce li s'a dus și teama ce li s'a purtat, că se fac toți pocăiți. Ispite au fost într'adevăr destule, dar numai cei foarte puținii slabi de înger și credință s'au lăpădat de biserică, mulțimea însă a dat în această zi dovadă, — că voințe să fie ceea-ce au fost moșii și strămoșii, buni creștini ortodocși. Cinste deci vouă presecanilor!

Actul sfințirii, la care poporul a luat parte cu mic cu mare, încât nu mai încăpea în sfântul lăcaș, a fost săvârșit de P. On. părinte protopop Al. Băba din Alba-Iulia, delegat al P. S. S. Păr. Episcop. N. Ivan din Cluj, asistat fiind de preoții: I. Magda (Feneș), Gh. Popescu și Petru Paul (Zlatna) și parohul local Șt. Nicola.

După-ce se face prescisa încunjurare, cu stropirea bisericii, spunându-se trei evanghelii, s'a săvârșit sf. Liturgie în

sobor. La sfârșit pâr. prot. Baba a rostit predica, mâneacă delã evanghelia zilei cu nunta fiului de împãrat, arãtãnd cã precum cei din evangheliã, astfel și presecãni n'au auzit toți glasul de chemare al mamei celei bune, sã vinã la sãrbãtoarea de sfințire, ci sub diferite pretexte au rãmas departe de ea, fãcãndu-se unelte strãinilor pescuitori în tulbure. Aratã purtarea moșilor și strãmoșilor față de bisericã și datorința celor de azi, fãcãnd un cãlduros apel cãtre cei de față, a-și iubi și cinsti biserica și pe slujitor, iar cãtre cei rãtãciți sã se reîntorcã la sânul mamei adevãrate, care singurã numai îi va putea mãntui.

Aducãndu-se mulțumitã tuturor cari au contribuit la înfrumșetarea sf. lãcaș și în deosebi pâr. Nicola, care pe lângã stãruințã, obosealã și jertfã materialã, a sãvãrșit chiar și muncã fizicã, ca un dibaciu în ale tãmplãriei ce este, se comunicã binecuvãntarea și salutul P. S. S. Pâr. Episcop, cu frumosul îndemn de a pãzi și întãri moștenirea strãbunilor.

Atãt serviciul în sobor, sãvãrșit cu toatã evlavie, cãt și predica și salutul Arhierelui, au înãlțat mult sufletește pe cei de față, cari nu vor uita nici cãnd acest mare praznic.

Dupã Liturgie s'a mai sãvãrșit sf. maslu, dupã care credincioșii au fost miruiți și stropiți cu apã sfințitã.

Slujitorii au luat masa în casa pâr. Nicola. Toaste s'au ținut pentru P. S. S. Pâr. Episcop, pentru pâr. protopop Baba și pentru parohul local.

Dea Domnul ca aceastã sãrbãtoare sã fie un îndemn pentru cei rãtãciți de a se reîntorace în biserica care își are rãnduiala dumnezeiascã, nu fãcutã de oameni streini de neam și de sufletul poporului român, lesne crezãtor.

Pr. G. P.

CRONICĂ

Sãrbãtoarea Bobotezii la Cluj.

Cu toatã vremea urãtã, ploaie și noroi, serbarea Bobotezii s'a desfășurat în aceleași cunoscutẽ cadre de solemnitãte, cu singura

deosebire cã publicul a fost în numãr mai restrãns.

Sf. Liturgie la biserica a fost oficiatã de protopopul Dr. V. Sava și D. Antal, pr. A. Mușat, arhidiacon Dr. I. Vascã și diaconul V. Bogdan. Rãspunsurile le-a dat corul mixt al episcopiei condus de prof. S. Golumba. Au asistat toate autoritãțile civile și militare: generalul Dãnilã Pap, Dr. A. Popa prefectul județului, Dr. Mihali primarul orașului etc. și mulți credincioși, de a fost plinã biserica.

Sfãrșitã Sf. Liturgie, preoții slujitori amintiți, precum și prof. Dr. S. Stanca și Nic. Vasii, pr. militar Coșeriu, înainte cu corul, prapori, urmați de autoritãți, credincioșii din biserica, armata și muzica militarã, au pornit într'un mãreț cortegiu și parcurgãnd str. Universitãții, Piața Unirii și str. Memorandului au mers la râul Someș, în marginea parcului. În drum spre râu, muzica militarã a cãntat irmosul Bobotezului.

În pavilionul ridicat pe țărmul Someșului P. Sf. Sa Episcopul Nicolae Ivan îmbrãcat în haine arhieresti a sãvãrșit sfințirea apei celei mari. La întonarea irmosului „În Iordan botezãndu-te Tu Doamne“ 21 salve de tun a anunțat orașului actul solemn al sfințirii apei și aruncarea crucii în râul Someșului. Crucea a fost scoasã de un soldat care a primit un dar de 500 Lei. P. Sf. Sa a botezat pe preoți și șefii autoritãților și serbarea s'a încheiat. Preoții au continuat sã boteze pe credincioși între cari s'au amestecat mulți de alte naționalitãți și confesiuni, cu deosebire femei, pentru a se împãrtãși cu darul stropirii cu apã sfințitã și sãrutarea sf. Cruci.

Chestia concordatului e din nou pusã în discuțiune de zãrele din Capitalã, aducãnd știrea cã în curãnd va fi solicitat parlamentul ca sã'l ratifice. Punctele litigioase — spun zãrele, — nu se mai discutã prin Ministerul Cultelor, ci prin al Externelor. Din parte-ne dorim ca Min. Externelor, dupãce va termina cu discuția sã-l dea mai departe și celorlalte departamente, și numai la sf. Așteaptã sã'l aducã la ratificare înainteã parlamentului.

Noua agitații în chestia calendarului. Cu toatã truda ce se pune din partea

bisericii și a oficialității de a se potoli odată agitația pe chestia calendarului, tot se mai găesc și noi agitatori cari cei mai mulți sunt recrutați dintre călugării vagabonzi, în deosebi din cei cari vin dela Athos. Mai fac agitație în chestia calendarului și unii politicieni fără scrupule, cari cred că răscolind nemulțămiri tainuite, vor putea să culegă succese de popularitate. Agitații de acest fel s'au ivit mai proaspăt tot în Moldova în județul Fălțiceni și în Basarabia. Biserica a trimis misionari-preoți și intelectuali ca să lămurească pe cei rătăciți și să liniștească spiritele. Agitație contra datei Sf. Paști mai face și foaia „Glasul Monachilor“, unde alături de articole semnate de arhiepiscopul Tit Simeon și arhim. Scriban, apar articole și apeluri în cari se cere serbarea Sf. Paști la 5 Mai. Ne surprinde această tovărășie de colaborare, având aparența că toți câți scriu la această gazetă, împărtășesc tacit păreri directorului în chestia calendarului, ducând astfel pe mulți în eroare, îndeosebi pe călugări. Sf. Sinod ar trebui să fie mai vigilent și să ia măsuri contra celor vinovați în toate aceste agitații ca și a complicilor lor. Între altele ar trebui să caute în care sf. mănăstire își duce viața ieromonahul Dionisie Lungu, care prin „Glasul“ lui, care de loc nu-i al monahilor, împrăștie în scris propaganda contra autorităților bisericesti și hotărârilor aduse de Sft. Sinod.

Purtarea omenească a funcționarilor cu publicul. Pentru a reduce măcar în câțva purtarea necuviincioasă a unora dintre funcționarii publici, cari au față de public, în deosebi când au de-aface cu țărani sau oameni năcăjiți, Ministerul de Interne a trimis de curând o circulară tuturor oficiilor publice aparținătoare acestui minister, îndrumând pe funcționari ca pe viitor față de toată lumea să se poarte după regulile celei mai stricte politețe. Cei cari vor nesocoti acest ordin vor fi aspru pedepsiți, alături cu cei cari în mod neglijent vor întârzia lucrările reclamate de public. — Mai este un lucru important în care trebuie să se aducă rânduială; rezolvarea la termen și legal a oricărei cereri înaintată unei autorități publice, fără nici o altă intervenție sau stăruință personală. Prin asta s'ar ridica la îndoit autoritatea

statului și părțile ar fi scutite de drumuri și pierdere de vreme.

Pentru stăvilirea sinuciderilor sinodul bulgar a cerut guvernului din Sofia să ia următoarele măsuri: Ca zierele să nu mai publice dări de seamă senzaționale cu fotografiile victimelor. Toate testamentele sinuciderilor să fie anulate afară de a celor nebuni. Cei cari încearcă să se sinucidă, să fie pedepsiți cu închisoare până la doi ani, tot așa și complicii lor, așa cum se face în Anglia. Sunt măsuri cari ar fi bune să se ia și la noi, unde deodată cu slăbirea credinței, prinde pe mulți boala sinuciderilor.

A ars cea mai mare capiște baptistă din New-York. Trei zile înainte de Crăciun, New-Yorkul a avut cel mai mare incendiu din ultimele decenii. S'a aprins din negrija lucrătorilor și a ars până în temelii marea capiște baptistă ce era în construcție a cărei turnuri se ridicau îndrăsnețe până la o înălțime de 400 picioare (129 m.) și a costat 4 milioane de dolari, adică peste 600 milioane de Lei. Partea principală a fondurilor a fost dată de miliardarul Iohn Rockefeller. Mistuirea prin foc al acestei capiști baptiste, cu prețul căreia s'ar fi putut ridica pe la noi cel puțin 300 de biserici, se vede că e un semn al lui Dumnezeu, care vrea să înfrângă trufia acestor rătăciți.

Corabia lui Christofor Columb reconstituită. În primele zile ale anului 1929, guvernul spaniol va face să se lanseze o veche corabie, reproducere aidoma a „Sfântei Maria“, cu care Christofor Columb a descoperit America.

Corabia e destinată pentru expoziția din Sevilla și are aceleași proporții și aceeași culoare ca și originalul pe care-l reproduce.

Ancorele și catargele și armamentul vor fi și ele exact aceleași. Echipagiul va avea același număr de oameni pe care l-a avut și Christofor Columb când a sosit pe coasta Americii. Insuși protocolul va fi același care era în uz pe istorica corabie „Sfânta Maria“.

Un lucrător fiu de miliardar. Multă lume crede că miliardarii, sunt nește domni mari foarte bogați, cari trăiesc în trândăvie și în desfătări. E o părere foarte greșită.

Toți cari sunt miliardari în America de pildă, și-au câștigat averea cu multă trudă, și după ce au agonisit-o muncesc din răsuputeri ca să o poată susține. Sunt și ei pătrunși de proverbul românesc că e mai greu să păstrezi o avere decât să o câștigi. Unii își învață copiii la muncă ca să știe ce înseamnă să-și câștigi pâinea de toate zilele. Așa se spune de curând că fiul magnatului cărbunelui din Chicago, George Goetz iunior, a început să se inițieze în afacerile tatălui său ca simplu lucrător de mine, având să treacă prin toate slujbele până la cea mai mare. De șase luni lucrează cu 85 dolari pe săptămână, câte 11 ore pe zi, fără ca tovarășii lui de lucru să știe că au alături pe fiul stăpânului lor. Seara se'ntoarce cu tramvaiul în palatul tatălui său, ia o baie și îmbrăcându-se devine pe câteva ore iară fiu de adevărat miliardar, așa cum îl cunoaște lumea.

oase, statorite în adunarea parohiei din 6 Decembrie 1928.

3. Un decalitru cucuruz sfărmat dela fiecare fum, răscumpărat în bani cu 50 Lei, și una zi de lucru dela fiecare fum, răscumpărabilă cu 25 Lei.

4. Sesie parohială, ce se va cere prin Reforma Agrară, în care scop s'au făcut demersurile.

5. Casă parohială, ce se va edifica în curs de 2 ani după ocuparea postului, până atunci i-se va pune la dispoziție o casă particulară.

Reflectanții în termenul legal își vor înainta cererile la acest oficiu, și cu avizul nostru pot să se prezinte în parohie și să facă cunoștință cu poporul.

Dej, la 12 Decembrie 1928.

Oficiul prot. ort. rom. al tractului Dej în conțelegere cu consiliul parohial.

Protopop Z. Manu.

✿	PARTEA OFICIALĂ	✿
---	------------------------	---

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ

Nr. 8119—1928.

1—1

CIRCULAR

către toate oficiile protopopești, parohiale și mănăstirile din Eparhie.

Sfânta Mitropolie a Ungrovlahiei prin adresa Nr. 8372 din 8 Decembrie 1928 ne încunoștințează, că *Monahul Zenovie Păcurariu și Fratele Bărbieru I. Pavel* au părăsit Mănăstirea Căldărușani, unde erau închiniați, fără voia și binecuvântarea Arhierescă.

Disponem ca acești călugări să nu fie primiți pe teritoriul Eparhiei noastre.

Cluj, la 2 Ianuarie 1929.

Nicolae, Episcop.

Nr. 611—1928.

1—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de clasa III. *Leurda*, prot. Dej, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Stolele dela diferitele servicii religi-

Nr. 1043—1928.

1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de capelan pe lângă preotul *Zaharie Lupu* din parohia *Hodac*, protopopiatul *Reghin*, se deschide concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar de capelan dela stat.
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială de 8 jugăre, loc cultivabil.
4. Lemne de foc din pădurea bisericii.
5. $\frac{2}{3}$ părți din ferdelele de cucuruz și zilele de lucru dela 430 familii.
6. Jumătate din toate venitele stolare, inclusiv venitele dela altar.

Concurenții își vor înainta cererile legal întocmite oficiului nostru protopopesc în termenul deschis și cu prealabilă încunoștințare se vor putea prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Reghin, la 19 Decembrie 1928.

Oficiul protopopesc în conțelegere cu consiliul parohial și cu preotul Zaharie Lupu.

I. Maloș, protopop.